

Tilia henryana

lipa Henry'ego

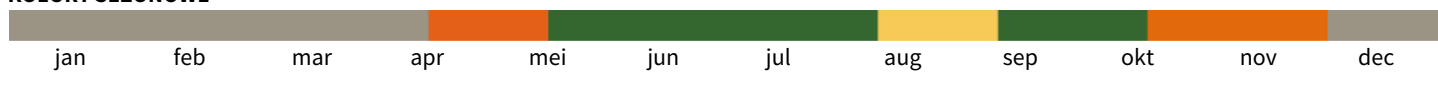

Tilia henryana (lipa Henry'ego) jest jedną z najbardziej charakterystycznych lip. Gatunek ten pochodzi w większości ze środkowych Chin i Tajwanu. Drzewo zostało opisane w 1890 r. przez polskiego botanika Ignacego Szyszłowicza, a do uprawy wprowadzone w 1901 r. przez innego botanika: Ernesta Wilsona. W cieplejszych obszarach pochodzenia drzewo to może mieć szeroką, owalną lub okrągłą, półotwartą koronę, osiągając około 25 metrów wysokości i 20 metrów szerokości. W uprawie korona ma zwykle do 15 metrów wysokości i 10 metrów szerokości.

Liście *Tilia henryana* przyciągają wzrok: drzewo można bez trudu rozpoznać po „rzęsach” na liściach. Ząbki krawędzi liścia są bardzo długie i mają niemalże kształt igieł. Na początku roku pąki liściowe mają kolor brązowy, różowoczerwony do pomarańczowego, a liście pokryte są srebrzystymi włoskami. Latem liście przebarwiają się na kolor morskiej zieleni, a jesienią przybierają piękną żółtopomarańczową barwę. Kremowożółte kwiatostany tej lipy są również bardzo efektowne ze względu na swoją wielkość i składają się z 50–90 kwiatów. Kiedy drzewo, jako ostatnie ze wszystkich lip, kwitnie w okolicach sierpnia i września. Można je również wyczuć z daleka ze względu na wydzielany przez nie typowy zapach lipy. Jest ono wówczas intensywnie odwiedzane przez owady. Lipa Henry'ego może zatem znacznie wydłużyć okres kwitnienia lip, dzięki czemu wnosi bardzo cenny wkład w bioróżnorodność.

Aby *Tilia henryana* mogła rosnąć optymalnie, najlepiej jest zapewnić jej osłonięte miejsce i właściwy mikroklimat. Lipa Henry'ego nieźle znosi zacinienie i dobrze czuje się na różnych glebach, o ile są one bogate w składniki odżywcze, dają możliwość głębokiego zapuszczenia korzeni i nie są ani zbyt suche, ani zbyt mokre. *Tilia henryana* najlepiej rośnie na podkładce z gatunku *Tilia tomentosa*. Drzewa na własnych korzeniach również rosną dobrze. Lipa Henry'ego jest pięknym, efektownym i zapewniającym bioróżnorodność dodatkiem do parków i ogrodów: od drzewa wysokopiennego po wielopienne. Ponadto odmiana ta jest odporna na mszyce, więc nie pojawiają się w jej przypadku także problemy ze spadzią.

KOLORY SEZONOWE

TYP NASADZEŃ

rodzaje drzew: drzewa pienne, drzewa wielopniowe, drzewa dające cień | **Topiary na pnio:** wielopniowa parasolowata

ZASTOSOWANIE

Lokalizacja: park, pas zieleni, pojemniki, ogród na dachu, duży ogród, cmentarz | **Chodnik:** brak | **Koncept nasadzeń:** food forest, Nasadzenia ekologiczne

CECHY

Kształt korony: szerokojajowata | **Struktura korony:** półotwarta | **Wysokość:** 8 - 15 m | **Szerokość:** 6 - 10 m | **Strefa mrozoodporności:** 8A - 10B

WYMAGANIA

Wiatr: odporne na wiatr | **Gleba:** less, glina piaszczysta, lekka glina, gleba piaszczysta, gleba ilasta | **Stopień użyczenia:** średnio zasobna w składniki odżywcze, zasobna w składniki odżywcze | **Poziom nawodnienia gleby:** sucha, wilgotna | **Stanowisko:** słoneczne, półcieniste | **Odczyn gleby:** kwaśny, obojętny, zasadowy | **Rośliny pożyteczne:** pszczoły, motyle, ptaki, wartość nektaru 5, wartość pyłku 5 | **Ekstremalne warunki:** niedotkniętych porażeniem mszyce

PLANTKENMERKEN

Kwiaty: baldachogrona, efektowne, zwisające, duże, silnie pachnące | **Kolor kwiatów:** kremowożółty | **Termin kwitnienia:** sierpień - wrzesień | **Kolor liści:** pączki pomarańczowe, pączki pomarańczowoczerwone, pączki brązowe, jaskrawozielony | **Liście:** opadające zimą, sercowate, błyszczące, lekko owłosione, ząbkowane | **Kolor jesienią:** żółtopomarańczowy | **Owoce:** niepozorne, małe, orzech | **Kolor owoców:** szarozielony | **Kolor kory:** szary | **Kora:** delikatnie brudowana | **Kolor pędów:** brązowy | **Pędy:** nagie, grubo rozgałęzione | **System korzeniowy:** korzeń główny